

Лошо ли е да си пристрастен към нещо?

Замисляли ли сте се някога какво е да си зависим или пристрастен? Какво е усещането да не можеш да живееш без нещо или някого?

Какви са чувствата и мислите на човек, чието тяло и психика копнеят за блаженството след дозата, а мислите им са насочени само към това как да си я доставят?

Много е приятна мисълта, че човек може да е независим, но това е фантазия. Всички ние зависим от нещо/някого. Замислете се - сами ли произвеждате това, което ядете? Сами ли шияте дрехите си? Да, зависими сме от толкова много неща - от телефоните си, от компютрите си, от родителите си, от секса, от одобрението на другите и какво ли още не. Познавате ли хора, които не могат да изкарат деня без да хапнат нещо сладко, особено когато са нервни? Дали те са зависими?

Зависимостта към психоактивни вещества е една от зависимостите, които са най-вредни за здравето на човека. Повечето наркомани знаят това. Както и повечето пушачи знаят за вредите от цигарите. Но много рядко познанието за вредите мотивира някой зависим да се откаже поради простата причина, че човешкото същество обича да намира лесни и кратковременни решения само и само да не се налага да погледне проблема в очите.

Можем ли да кажем, че зависимостите са нещо лошо?

Представете си сега следната картина. Един човек, който е зависим от наркотици и срещу него такъв, който не е зависим от дроги, но има избухлив нрав и всеки ден крещи на близките си. Избухливият сочи с пръст наркомана и му казва, че е измет. Гневен е. Направо е бесен. Соци с пръст, обвинява, заклеява. Казва му: "Ти си наркоман. Това е лошо! Ти си лош!"

А сега си представете цяло едно общество, което сочи с пръст и обвинява: Ти, ти и ти - вие сте лоши. А ти, ти и ти - вие сте добри.

Кой обаче е този, който решава кои са добри и кои лоши? Кой стои зад формирането на това съгласие, според което едно нещо е добро, а друго лошо?

Толкова сме свикнали в живота си да разделяме нещата на черни и бели, преценяваме автоматично. Но запитваме ли се някога дали е възможно едно нещо за някого да е добро, а за друго да е лошо? Има ли такава гледна точка, от която всичко е наред такава, каквото е? Защо преценките ни са толкова автоматични и на какво се основават те?

Когато заклеяваме някой като лош, ние веднага поставяме себе си от другата страна, страната на добрите и това ни кара да се чувстваме добре със себе си. Дали това е причината хората толкова лесно да заклеяват онези, които имат и най-малко различие?

Представете си и още една картина. Ако цялото ни общество представлява едно човешко тяло, а хората с проблеми и малцинствата са, да кажем, пръстите на краката. Ако пръстите на краката ни са възпалени, как се отнасяме към тях? Казваме им, че са лоши и ги игнорираме (режем) или отиваме на лекар, вземаме предписание и се грижим за тях?

Оставяме отговорите на тези въпроси на вас, както и възможността да направите една кратка пауза следващия път, преди да осъдите някого като добър или лош.